

JM

2019 ROKIEM
STANISŁAWA
MONIUSZKI

TO
JEST
MÓJ
ROK!

Moniuszko
2019 ROKIEM 200.
STANISŁAWA MONIUSZKI

Realizacja działań w ramach obchodów
200. rocznicy urodzin Stanisława Moniuszki
Dofinansowano ze środków
Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego

Ministerstwo
Kultury
i Dziedzictwa
Narodowego.

200. rocznica urodzin
Stanisława Moniuszki
Obchodzona pod auspicjami UNESCO

moniuszko200.pl

DOBRZE POWIEDZIANE

„Panie i kolego kochany, przebiegłem z żywym zajęciem *Litanie* Twej kompozycji, którą mi zaofiarowałeś, szczęśliwy, że mogę Ci tu wyrazić szczere moje powinszowanie z powodu dzieła, które godnością stylu i religijną prostotą winno zyskać świetne powodzenie. Gdybym słuchał tylko głosu skromności, wymówiłbym się od zaszczytu dedykacji, która z wartością Twojej muzyki zespoli moją miłość własną; ale ta ostatnia jest nieprzepartą, więc przyjmuję, dumny z tego koleżeństwa. Twój życzliwy G. Rossini.”

Gioachino Rossini, kompozytor, mistrz bel canta

„W najnowszej dobie zdobył jak największe zasługi na polu opery polskiej Stanisław Moniuszko; imię jego jest także w niesłowiańskim świecie najznamienitsze.”

Ludwik Prochazka, współczesny Moniuszce czeski kompozytor i krytyk

„Jest to poeta słowiański; z głębokim i prawdziwym uczuciem oddaje on melancholję, egzaltację, zawziętą pasję i spokojną rezygnację, właściwe dla rasy litewskiej. Jego opera *Halka* pełna jest dla nas Polaków, porywającego uroku.”

Maria Kalergis, uczennica Chopina, pianistka, mecenaska sztuki

„W panu Stanisławie Moniuszce, kompozytorze w najwyższym stopniu utalentowanym, wypowiada się żywo taka koncentracja polskiego ducha narodowego i w indywidualnej sile. (...) Udało mu się podnieść upodobanie estetyczne narodu z niższej sfery przyjemności i rozkoszy zmysłowych łaskotek słuchowych włoskiej muzyki i zapoczątkować jego przyszły rozwój i uszlachetnienie. (...) Po *Halce* należy kompozytora uważać za muzyka mającego samorodny talent. (...) Styl jego odznacza się wielką czystością i prawdziwością – ma on prawo do zaszczytnego uznania muzycznego świata.”

Hans von Bülow, dyrygent, pianista, uczeń i zięć Liszta, jeden z najwybitniejszych dyrygentów XIX stulecia

„Czuję się wyróżniony, że właśnie mnie, człowiekowi, bądź co bądź, z obcego kręgu kulturowego, zdecydowaliście się powierzyć swój skarb narodowy.”

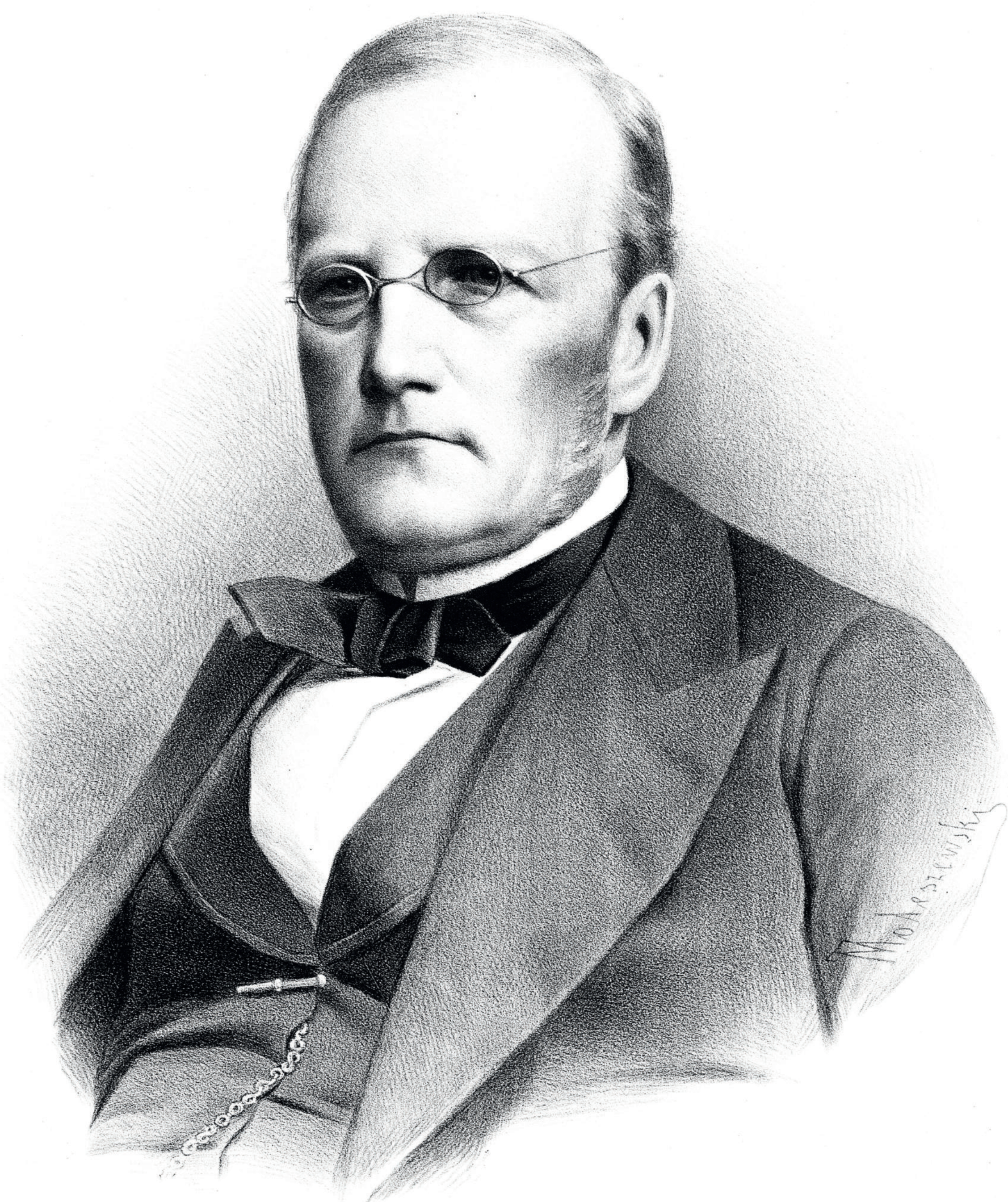
David Pountney, brytyjski reżyser operowy, w 2015 roku wyreżyserował *Straszny dwór* w Teatrze Wielkim - Operze Narodowej

„W jego partyturach odnajdujemy wspaniały liryzm, znakomitą instrumentację, która z atencją odnosi się do wielkich niemieckich symfoników, a jednocześnie do włoskiej prostoty, przede wszystkim zaś poznajemy wspaniale wykorzystany potencjał polskiej muzyki popularnej tamtego czasu. Wszystko to sprawia, że Moniuszko jest tym kompozytorem, do którego nie sposób nie odnieść się z wielkim entuzjazmem, jeśli chce się lepiej zrozumieć fenomen europejskiej muzyki XIX wieku.”

Fabio Biondi, włoski skrzypek i dyrygent, założyciel zespołu Europa Galante, pionier gry na instrumentach z epoki i historycznego wykonawstwa

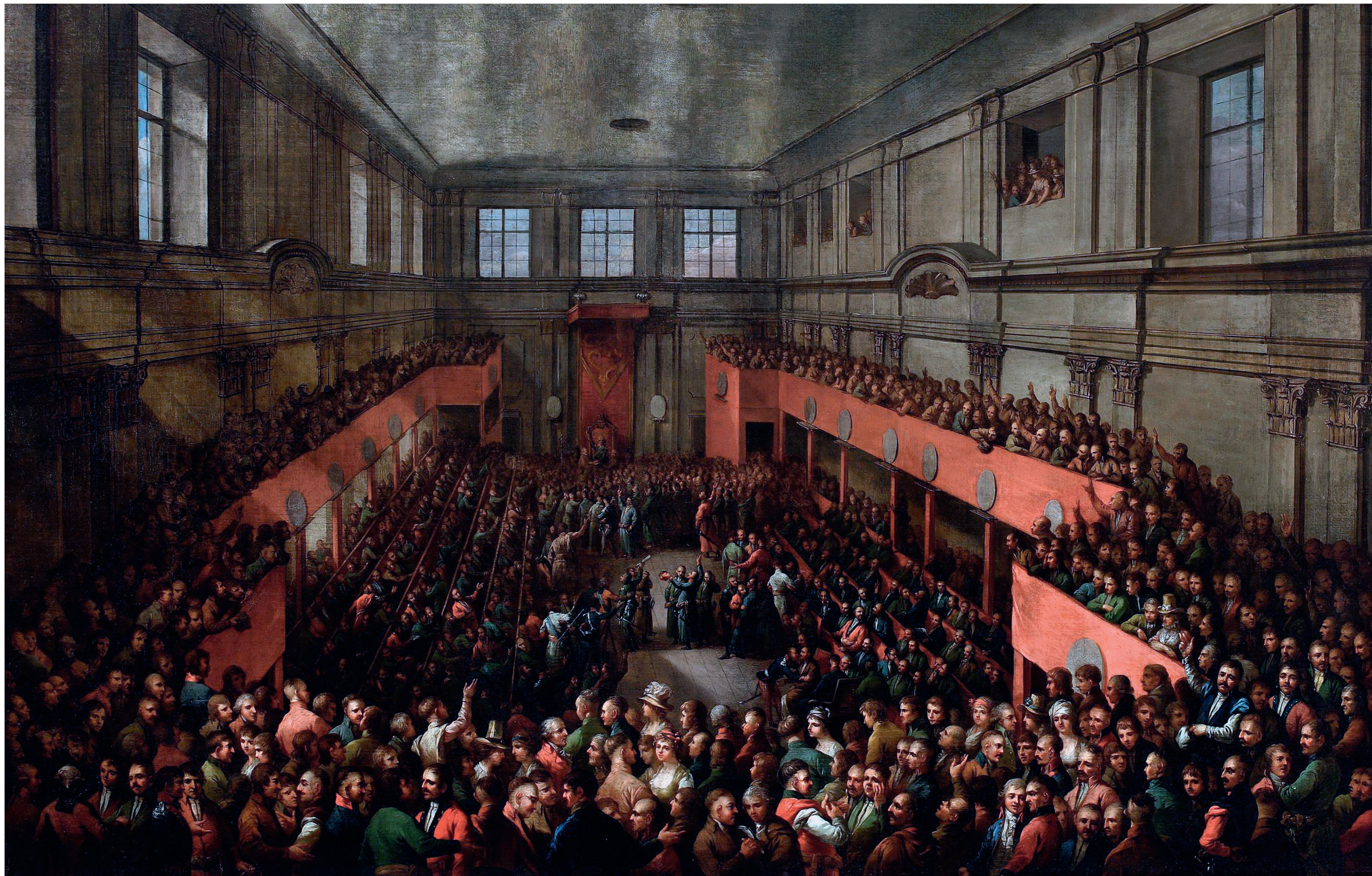
„Muszę powiedzieć z całym przekonaniem, że muzyka Moniuszki jest prawdziwą rewelacją! Wolor, różnorodność i bogactwo jego muzycznej inwencji winny absolutnie zapewnić mu międzynarodowe uznanie. I chociaż pozostawił po sobie bardzo niewiele utworów fortepianowych, jakość każdego z tych utworów – wyłącznie miniatur – jest naprawdę wspaniała: to najprawdziwsze klejnoty.”

Cyprien Katsaris, francuski pianista i kompozytor

Władysław Walkiewicz, Tytus Maleszewski,
Portret Stanisława Moniuszki 1892 Polona

Kazimierz Wojniakowski, *Uchwalenie Konstytucji 3 Maja*, 1806, olej na płótnie, 123,5 x 179 cm, MNW cyfrowe

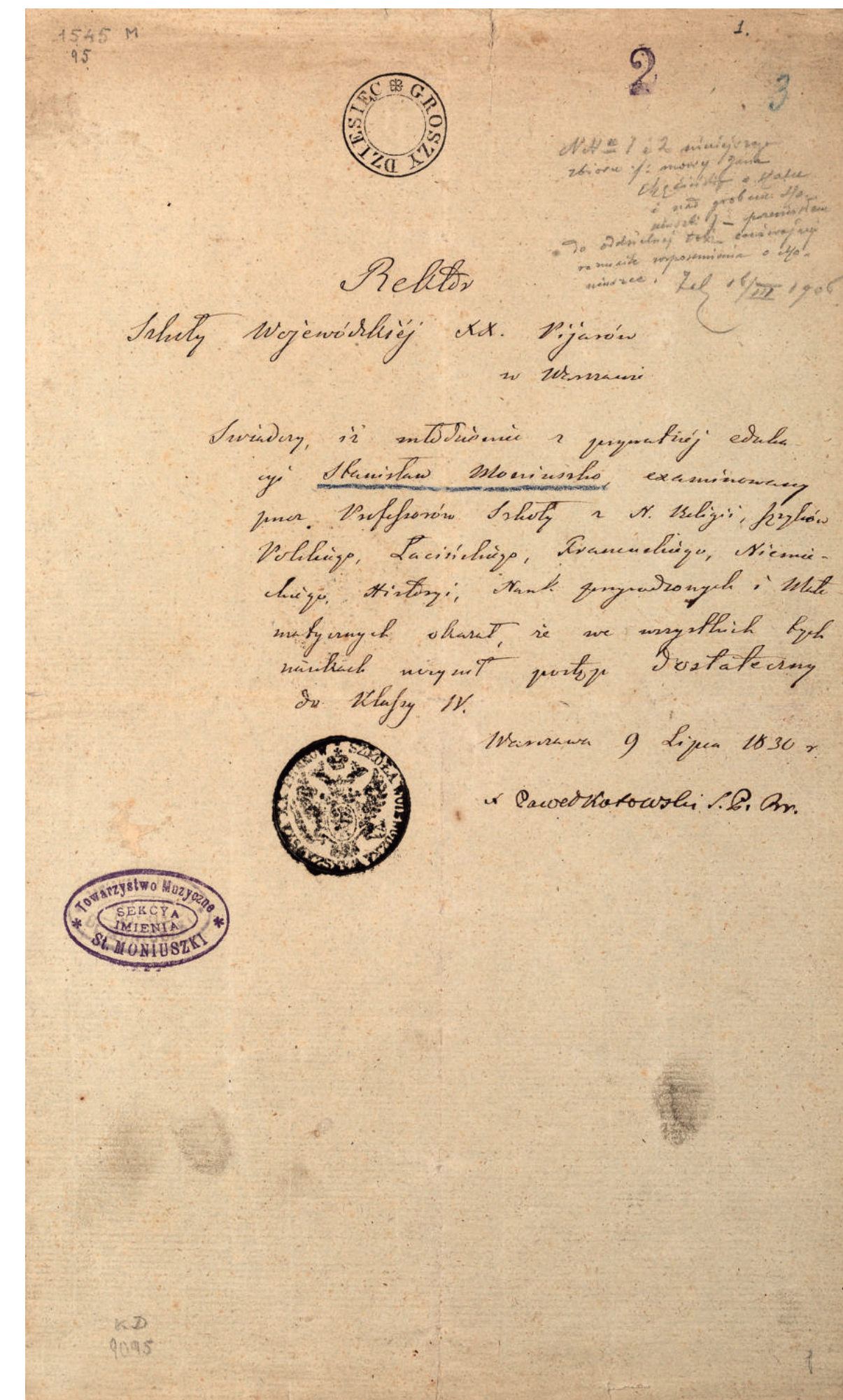
Czesław Moniuszko, *Mój Stanisław*, 1824, rysunek ze szkicownika ojca kompozytora, wł. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne

CO ZA CZASY

Stanisław Moniuszko urodził się 5 maja 1819 roku. Za niecałe dwa miesiące w Kolonii urodzi się francuski kompozytor Jacques Offenbach. Chopin ma lat dziewięć i jako cudowne dziecko pierwsze kompozycje w dorobku, Verdi i Wagner mają po sześć lat, Liszt siedem, Mendelssohn-Bartholdy dziesięć, a Beethoven czterdzieści dziewięć i pożyje jeszcze osiem. Pucciniego, Czajkowskiego, Saint-Saënsa i Dvořáka nie ma jeszcze na świecie. Mija równo dwadzieścia osiem lat od uchwalenia w Polsce Konstytucji 3 Maja, pierwszej tak nowoczesnej ustawy w Europie. Dwadzieścia cztery lata wcześniej Rosja, Niemcy i Austria dokonały inwazji na państwo polskie, usuwając je z mapy świata. Na terenach dawnej Rzeczypospolitej trwa wykorzenianie wszelkich przejawów polskości z jednej i walka narodowyzwoleńcza z drugiej strony. Jest prawie sto lat przed wybuchem Wielkiej Wojny i równo sto dwadzieścia przed wybuchem II wojny światowej. W tym roku mija równo 200 lat od tamtych czasów.

Ubiel, gubernia mińska, rys. z natury: Napoleon Orda, oryginał druku: 1876, litografia: Maksymilian Fajans, wł. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne

Cenzurka szkolna Stanisława Moniuszki, zaświadczenie o promocji do klasy IV, Szkoła Wojewódzka XX. Pijarów, Warszawa, 1830, wł. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne

Elżbieta M.
Elżbieta z Madzarskich
Czesławowa Moniuszkowa,
matka twórcy „Halki”

Czesław Moniuszko, Elżbieta z Madzarskich, matka twórcy „Halki”, lata 20. XIX wieku

DOBRE GENY

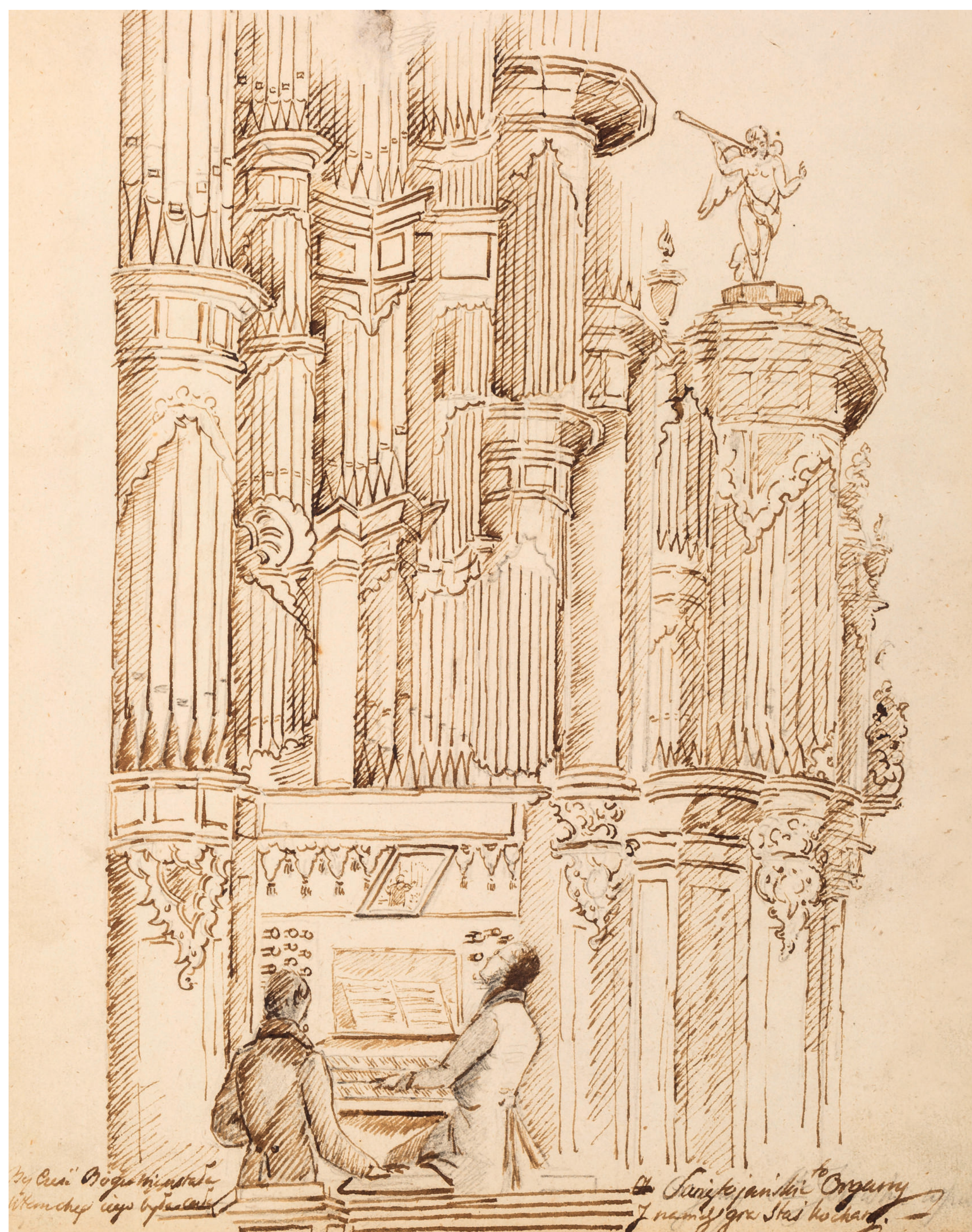
Moniuszkowie byli starym rodem szlacheckim. Znanym i jednym z najbogatszych rodów w Wielkim Księstwie Litewskim, które przed rozbiarami Polski było jej częścią. Stryjowie kompozytora posiadali wysokie tytuły naukowe i piastowali ważne stanowiska w świecie nauki i kultury. Ich nowoczesne poglądy wyprzedzały epokę, choćby w sprawie uwłaszczenia chłopów. Stanowili elitę kraju. Dom Moniuszków był ostoją patriotyzmu, gdzie żywe były pamięć wolnej ojczyzny i pragnienie jej odzyskania, a miłość ojczyzny nie była pustym hasłem, tylko aktywnym udziałem w walkach o wolność. Mimo zdolności artystycznych w rodzinie, choćby plastycznych uzdolnień ojca kompozytora, nie było wśród Moniuszków talentu muzycznego. Ten Stanisław odziedziczył po matce.

Czesław Moniuszko, Domniemany portret młodego Stanisława Moniuszki, ok. 1837 (?)

Czesław Moniuszko, Staś i Olesia Moniuszkowie, 1842

Czesław Moniuszko, Stanisław podczas gry na organach w Kościele św. Janów w Wilnie, lata 40. XIX wieku, wł. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne

SPIRITUS MOVENS WILNA

W Wilnie Moniuszko spędził szesnaście lat, czyli największą część życia. Tu po raz pierwszy zetknął się z operą, ożenił się. Tu dziecięca pasja przekształciła się w drogę życia, a młodzińczy talent w źródło utrzymania. Wchodzący w dorosłość chłopiec herbowy pracował na kilku „etatach”. Był dyrygentem organizującym koncerty, które sam prowadził. Był prywatnym nauczycielem muzyki. Prowadził amatorski chór, odbywał setki prób, przygotowywał muzyków do występów. Bywał organistą. Założył Towarzystwo Muzyczne św. Cecylii. Był recenzentem i wydawcą własnych utworów. I przede wszystkim kompozytorem: w Wilnie powstała *Halka*, około stu pięćdziesięciu pieśni i wiele innych kompozycji. Był twórcą i animatorem życia muzycznego skupionym na idei umuzykalniania społeczności, w której żył. Wokół Moniuszki koncentrowało się życie kulturalne Wilna.

Wilno, ulica Wileńska, pocztówka z I poł. XX wieku, wł. Muzeum Teatralne

Ksawery Pillati, J. Łoskoczyński, *Operetka Moniuszki „Bettly” na scenie Teatryku Dobroczyńności, drzeworyt sztorcowy, grafika prasowa, wł. Muzeum Teatralne*

Czesław Moniuszko, *Stanisław Moniuszko palący cygaretkę podczas gry na fortepianie, 1838*

Berlin, pocztówka z początku XX wieku, wł. Muzeum Teatralne

W EUROPIE

Przez trzy lata Moniuszko był adeptem berlińskiej Singakademii u Carla Friedricha Rungenhagena. Członkami tej Akademii na przestrzeni lat byli też m.in.: Felix Mendelssohn-Bartholdy i jego siostra Fanny Hensel, Giacomo Meyerbeer, Clara Schumann i Carl Maria von Weber. Moniuszko uczył się harmonii, kontrapunktu, instrumentacji i dyrygentury. Z Berlina przywiózł prócz wiedzy, spore umiejętności praktyczne, znajomość wielkiego repertuaru operowego, oratoryjnego, symfonicznego, liczne znajomości z kompozytorami, a także pierwsze wydane drukiem utwory. Gruntownie i wszechstronnie – bo nie tylko w zakresie muzyki – wykształcony, znający biegle kilka języków, niezwykle odcytany, zawsze był człowiekiem skromnym. Ten rys charakteru kompozytora i tragiczna sytuacja polityczna kraju nie pomagały mu w podboju scen Europy. Moniuszko bywał w Paryżu, gdzie skomponował operę *Flis*, zawarł znajomości z Rossinim, Gounodem i Auberem, którego wielbił, podobnie jak: Isouarda, Boieldieugo, Herolda i Adama. Dyrygował francuskimi dziełami, znał doskonale francuską literaturę. Do francuskich tekstów powstały: opera komiczna *Bettly* i komedioopera *Karmaniol, czyli Francuzi lubią żartować* oraz opera *Paria*. Moniuszko z powodzeniem przeniósł na grunt polski i przyswoił poetykę *opéra comique*. Bywał w Pradze, gdzie jego *Halkę* dyrygował sam Bedřich Smetana, Wilnie, Lwowie, Petersburgu, Moskwie, gdzie jego opery budziły zachwyt, ale swoje życie zawodowe i rodzinne związał z Warszawą.

Panoramyczny widok Placu Teatralnego od ul. Bielańskiej, koniec lat 80. XIX wieku, wł. Muzeum Teatralne

RYSUNEK K. PILLATEGO.

STANISŁAW MONIUSZKO.

Ksawery Pillatti, Stanisław Moniuszko dyryguje orkiestrą, grafika prasowa, „Biesiada Literacka” nr 36, 1892, wł. Muzeum Teatralne

WARSZAWA cz. 1

Stanisław Moniuszko mieszkał w stolicy Polski piętnaście lat. Przyjechał do Warszawy, mając lat trzydzieści dziewięć i żył tu do śmierci, wiodąc życie pracowite, nieekscentryczne, w pełni podporządkowane muzyce, poświęcone unaradawianiu przez sztukę i umuzykalnianiu przez twórczość narodową. Był zaangażowany w pracę na stanowisku dyrektora najważniejszego polskiego teatru – Teatru Wielkiego, gdzie komponował, przygotowywał i wystawiał swoje kolejne opery, dyrygował koncertami kompozytorskimi, prowadził chóry w warszawskich kościołach różnych wyznań, nauczał w Instytucie Muzycznym, gdzie prowadził zajęcia z harmonii, kontrapunktu i kompozycji, ciesząc się uwielbieniem wychowanków, a także współtworzył Warszawskie Towarzystwo Muzyczne, które dziś nosi jego imię. Wrósł w to miasto, stał się jednym z najważniejszych jego obywateli.

Wojciech Gerson, prac. Munheymera, Koncert na dochód niezamożnych studentów, Sale Redutowe, dyryguje Stanisław Moniuszko, 1866, drzeworyt sztorcowy, grafika prasowa, 16 x 14 cm, wł. Muzeum Teatralne

Przeprowadzenie zwłok Stanisława Moniuszki, d. 7 czerwca r. b. (Rysował z natury Ksawery Pillati).

Edward Gorazdowski, Julian Schübeler, *Przeprowadzenie zwłok Stanisława Moniuszki*, drzeworyt sztorcowy, grafika prasowa, „Tygodnik Ilustrowany” 1872, wł. Muzeum Teatralne

Włodzimierz Łuskina, *Projekt kurtyny dla Teatru Miejskiego* (jedna z postaci to Stanisław Moniuszko), Kraków, 1890 olej na płótnie, 135 x 190 cm (z ramą), wł. Muzeum Historyczne Miasta Krakowa

WARSZAWA cz. 2

Warszawa jego czasów, między klęskami kolejnych powstań i zrywów wolnościowych, była miejscem postępującej rusyfikacji, szalejącej cenzury i coraz bardziej stanowczego niszczenia tożsamości narodowej. Miano narodowego twórcy w czasie, w którym każdy przejaw polskości był aktem odwagi, było bohaterstwem i wielkim zobowiązaniem. Nie dziwi więc, że premiera *Straszego dworu* wyzwoliła w warszawiakach poruszenie przerodzone w demonstrację tęsknoty za wolnością, a pogrzeb kompozytora 7 czerwca 1872 roku, w którym uczestniczyło blisko sto tysięcy osób, stał się ogromną wzruszającą manifestacją patriotyczną. Warszawa to najważniejszy okres życia Moniuszki. Czas rozpędzonej kariery, czas powstania wybitnych dzieł, czas sukcesów.

Batuta ze zbiorów Aleksandra Michałowskiego, według rodziny należąca do Stanisława Moniuszki, heban, kość słoniowa, masa perłowa, srebro, dł. 36 cm, wł. Muzeum Teatralne

Stanisław Moniuszko, *Halka*, rękopis kopistyczny z Biblioteki Skarbka we Lwowie, II poł. XIX w., wł. Muzeum Teatralne

Paulina Rivoli jako Halka i Julian Dobrski jako Jontek, litografia, 1858, wł. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne

ARCYDZIEŁA: HALKA...

Dwa najbardziej znane dzieła kompozytora i najpopularniejsze polskie opery zarazem. Żelazne pozycje polskich teatrów operowych, których kolejne premiery to zawsze wydarzenia. W nich prawie każda aria jest hitem. Muzyka obu jest niezwykle melodyjna, subtelna i dramatyczna jednocześnie, wzruszająca szlachetnym pięknem i harmonią potrafiącą uwieść każdego wrażliwego słuchacza. *Halka* to pierwsza opera Moniuszki. Zachwycał się nią sam Rossini. Dotyka problemu nierówności społecznej, konfliktu między dworem a wsią, który trawił większość ówczesnej Europy. Niezwykłą odwagą, aktem wręcz rewolucyjnym, było uczynienie główną bohaterką dzieła biednej, niewykształconej dziewczyny z nizin społecznych. Nie było przed *Halką* takiej protagonistki w polskiej literaturze muzycznej, niewiele było w światowej. Ewenementem były wplecione w muzykę tańce góralskie, którymi niedługo później inspirował się będzie dwadzieścia dwa lata młodszy od Moniuszki Dvořák. Opera powstała w dwóch wersjach. Premiera tej drugiej, popularniejszej odbyła się 1 stycznia 1858 roku w Warszawie, była wielkim sukcesem, a *Halka* dziełem, które zmieniło bieg historii opery polskiej.

Marek Adamski, kostiumy Halki i Janusza z *Halki* w reż. Natalii Korczakowskiej, Teatr Wielki - Opera Narodowa, 2011

Adam Kruszewski jako Miecznik w *Strasznym dworze* w reżyserii Davida Pountney'a, Teatr Wielki - Opera Narodowa, 2015

Leslie Travers, dekoracje do *Strasznego dworu* w reż. Davida Pountneya, Teatr Wielki - Opera Narodowa, 2015

Zenobiusz Strzelecki, projekt dekoracji do *Strasznego dworu* w reż. Jerzego Merunowicza Teatr Wielki w Warszawie, 1965, tempera, tusz, papier, 35 x 50 cm, wł. Muzeum Teatralne

Sceny ze *Strasznego dworu* w reżyserii Wiktora Brégy, Opera i Filharmonia w Warszawie, 1949, wł. Muzeum Teatralne

... I STRASZNY DWÓR

Straszny dwór to dzieło dojrzałe, utwór artysty świadomego swego talentu i odpowiedzialności społecznej. Opera była mistrzostwem literatury ukrywającej treści patriotyczne przed ostrzem cenzury. 28 września 1865 roku, w dniu prapremiery, zabrzmiała muzyka wzruszająca, czarująca zmiennymi nastrojami – słuchacze płakali z zachwyty. Mimo że słowo „patriotyzm” wprost nie wybrzmiewa ze sceny, to każda nuta utworu przepelniona jest miłością ojczyzny, ładunek wolnościowych emocji tak wielki, że publiczność warszawska owacje przerodziła w manifestację narodową. Spektakl po trzecim przedstawieniu zdjęty z afisza na długie lata. Dziś na afiszu Teatru Wielkiego - Opery Narodowej widnieje jedenaście inscenizacja *Strasznego dworu* – operę tę wystawiono tu ponad tysiąc pięćset razy. *Halka* grana była blisko dwa tysiące razy w szesnastu inscenizacjach i przygotowywane są dwie kolejne premiery.

Jan Moniuszko, Portret Stanisława Moniuszki, b.d., olej, płótno, 82 x 69 cm (z ramą), wł. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne

Stanisław Moniuszko, *Śpiew łabędzi. Szczęść piosnek na głos i fortepian*, słowa Jana Zacharjasiewicza, karta tytułowa, litografia, Gustaw Sennewald, Warszawa, 1873, wł. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne

Stanisław Moniuszko, *Dziad i Baba*, na głos i fortepian, słowa: Józef Ignacy Kraszewski, kopia rękopiśmienna z połowy XIX wieku z nieustalonego oryginału, wł. Muzeum Literatury w Warszawie

MILION PIEŚNI

Pieśni pisał Moniuszko przez całe życie. Mimo że żył krótko, to pieśni powstała zawrotna ilość – ponad trzysta. Współczesny Moniuszce rekordzista Richard Strauss ma ich na koncie „tylko” sto pięćdziesiąt. Pieśni przeznaczone były na głos i fortepian – niegdyś obowiązkowego instrumentu w każdym szanującym się domu. Powstawały głównie do polskiej poezji, a ich muzyka, dość prosta, umożliwiała samodzielne wykonywanie. Wszystkie łatwo wpadają w ucho i zapadają w pamięć. Choć Moniuszko zmagał się z nieustającymi problemami finansowymi, to wiele z pieśni wydawał drukiem na własny koszt. Jego misją było zarażanie miłością do muzyki każdego. Zawrotna liczba, różnorodność tematyczna i gatunkowa tych utworów świadczą o geniuszu muzycznym i wielkiej wyobraźni kompozytora, a prostota muzyki, nastawionej na aspekt wychowawczy, nie ujmuje kompozycjom światowego poziomu. Komponowanie i wydawanie pieśni było unikatowym na skalę europejską projektem edukacyjno-artystycznym, a także urzeczywistnieniem romantycznej idei umuzykalniania i rozśpiewania wszystkich warstw społeczeństwa.

Fortepian skrzydłowy „Krall Seidler” nr 3043, Warszawa, 1864
Według przekazów ustnych Stanisław Moniuszko grał na tym instrumencie, goszcząc w domu Karpowiczów w Warszawie. W tunelu widoczna wklejka: Fryderyk Miller Fabrykant Fortepianów, reperowany 1876 22/8.

Fortepian fornirowany drewnem palisandrowym, politurowany szelakiem, pulpity ramkowy wykonany z masywu palisandrowego nogi sześciokątne z toczonymi pierścieniami, kółka jezdne mosiężne, wszystkie okucia i zawiasy wykonano z mosiądzu, wł. Warszawskie Towarzystwo Muzyczne

Tadeusz Wolniewicz, *Apoteoza Moniuszki*, 1921(?), olej, płótno, 84 x 168 cm, zbiory prywatne

Karta z „Kuriera Warszawskiego” nr 1 z 1901, przedstawiająca *Twórców dzieł odznaczonych na konkursie stulecia*, grafika prasowa, 41,5 x 59,5 cm, wł. Muzeum Teatralne

STYL NARODOWY

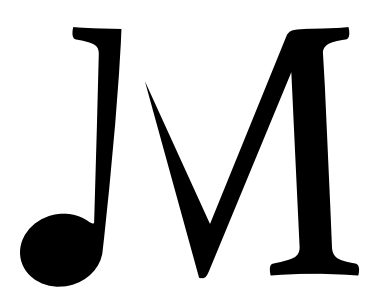
Wyniesienia rodzimego folkloru do rangi wartości uniwersalnej na gruncie polskim najpiękniej dokonał Chopin, najpełniej Moniuszko. Szkoły narodowe w muzyce powstały w kulturze oświecenia, ich korzenie tkwią w filozofii Herdera i twórczości Mozarta, a pełen ich rozkwit nastąpił w romantycznej Europie, kiedy kolejne rewolucje i walki narodowyzwolenicze objawiały się narodową narracją w sztuce. W Polsce te tendencje zarysowały się równoległe z europejskimi i równie silnie. Już szesnaście lat przed narodzinami Chopina, najwyrazistszego reprezentanta romantycznego stylu narodowego w Europie, 1 marca 1794 roku doszło do spektakularnej i jednak odważniejszej niż u Mozarta, manifestacji muzyki narodowej z chwilą prapremiery *Krakowiaków i Górali* Wojciecha Bogusławskiego z muzyką Jana Stefaniego. Kompozycja utorowała drogę dla oper Elsnera i Kurpińskiego, przy czym szczególnie z drugim z wymienionych twórców Moniuszko się chętnie utożsamiał. Obu łączył dystans do muzyki instrumentalnej, fascynacja operą, pieśnią i twórczością religijną. Jednak to Moniuszko stał się twórcą, którego muzyka zyskała miano wzorca narodowego stylu. Podobne zasługi mają Meyerbeer i Auber w operze francuskiej, Ferenc Erkel na Węgrzech, Dwořák i Smetana w Czechach, Weber i Wagner w Niemczech, Edvard Grieg w Norwegii czy Glinka i Musorgski w Rosji.

Portret Stanisława Moniuszki w ozdobnej ramie z płaskorzeźbami kompozytorów (Mozart, Meyerbeer, Beethoven, Verdi, Auber, Liszt, Czajkowski, Wagner), koniec XIX wieku, 43 x 41 cm, wł. Muzeum Teatralne

Karol Kurpiński, kopia z litografii Maksymiliana Fajansa [w:] Maurycy Karasowski, *Rys historyczny opery polskiej*, nakład Michał Glücksberg, Warszawa, 1859, wł. Muzeum Teatralne

2019 ROKIEM
STANISŁAWA
MONIUSZKI

Sala im. Stanisława Moniuszki w Teatrze Wielkim - Operze Narodowej w Warszawie

POPULARNOŚĆ W POLSCE

W Polsce popularność Moniuszki jest zawrotna. Jego imieniem nazwane są ulice, skwery, parki, place i szkoły muzyczne. Jego podobizny w postaci obrazów, popiersi, pomników i posągów rozsiane są po całym kraju. Przed denominacją jego portret widniał na polskim banknocie o nominale stu tysięcy złotych. W tym roku, by uczcić 200. urodziny, imię kompozytora nadano dworcowi kolejowemu w stolicy, co obok Portu Lotniczego w Warszawie noszącego imię Fryderyka Chopina, jest ewenementem na skalę europejską. Od 1865 roku, kiedy został dyrektorem, głównym dyrygentem i propagatorem repertuaru narodowego, rozpoczął się ścisły związek Moniuszki z warszawskim Teatrem Wielkim. Dziś jego imię nosi główna sala tego największego polskiego teatru, a na placu przed jego gmachem, w samym sercu stolicy, stoi pomnik kompozytora – jego osoba trwale wpisana jest w historię tego budynku i miasta.

Maksymilian Biskupski, *Popiersie Stanisława Moniuszki*, 2018, brąz, wys. 87,5 cm, rzeźba powstała na specjalne zamówienie Teatru Wielkiego - Opery Narodowej, wł. Muzeum Teatralne

Viva Moniuszko, wystawa w Galerii Opera w Teatrze Wielkim - Operze Narodowej, grudzień 2018 – maj 2019

JM

2019 ROKIEM
STANISŁAWA
MONIUSZKI

STANISŁAW MONIUSZKO W LICZBACH

OPERY

8

UTWORY
NA INSTRUMENT SOLO

19

OPERETKI

14

UTWORY
KAMERALNE

2

PIEŚNI

320

UTWORY
RELIGIJNE

30

ŻYŁ LAT
5.05.1819 - 4.06.1872

53

UTWORY
SYMFONICZNE

5

JM

M

2019 ROKIEM
STANISŁAWA
MONIUSZKI

NAJWYBITNIEJSI TWÓRCY MUZYKI POLSKIEJ

Fryderyk Chopin (1810-1849)
Stanisław Moniuszko (1819-1872)
Henryk Wieniawski (1835-1880)
Ignacy Jan Paderewski (1860-1941)
Karol Szymanowski (1882-1937)
Witold Lutosławski (1913-1994)
Henryk Mikołaj Górecki (1933-2010)
Krzysztof Penderecki (1933)

